

Мирчо се изправи и погледна чичо си. „И това ли знае чичо Борисъ?“ се попита той уплашенъ. А чичо му продължи:

— „Знаешъ какво направи Мирчо? — пакъ попитало врабчето. — Една нощъ издебна когато всички въ къщи заспаха. Слѣзна отъ креватчето си. Излѣзе вънъ. Отвори вратата, дето лежеше майка му болна. Влѣзна вътре. Пристѣпи при майка си. Погледа я, погледа я, па и

помилва ржката. Леко, леко, — да не усѣти майка му. Сетне се извърна и избѣга. И като се бухна въ леглото, зарови си лицето въ възглавницата и плака, плака, додето заспа. А на заранъта, като попита баща му, защо му сж червени очитѣ, излѣга, че му влѣзло прахъ въ тѣхъ!“

— Чичо Борисе, — рече съ задавенъ гласъ Мирчо. — Азъ, тогава, много ми бѣше мжчно за мамичка!...

— С-с-т! Да мълчишъ, — отговори строго чичо Борисъ. — Слушай какъ свършва приказката.

И продължи:

— Като чуло тая вестъ дръвчето, оборило глава злочестото. Но доде да се опомни, усѣтило, че нѣкой го дърпа за върха. Погледнало. До него — дѣдо Господъ. Съ дълга бѣла брада, съ бѣла коса и сребърни дрехи. „Мирчо не стоя миренъ, нито единъ день, — рекълъ дѣдо Господъ. — Той счупи чинията и чашата, удари кучето, скжса букваря си. И още нѣщо направи. Макаръ да му забрани баща му, влѣзна при болната си майка. Голѣми сж грѣховетѣ му. Голѣмо наказание заслужава. Но преди да му го наложа, ще питамъ майка му и баща му, тѣ съгласни ле сж съ мене“. И пратилъ дѣдо Господъ единъ ангелъ да пита бащата и майката на Мирча.

Чичо Борисъ млъкна.

— После, чичо Борисе? — попита съвсемъ задавенъ Мирчо.